

Fim Rådhusrättens 1te ord.

Med anledning av åklagarens yrkande vid förra rättsgångs tillfället, får jag härmed framhålla följ: Då jag i maj mån föregående år erhöi 2 listor från föreningen Rådha barnen samt 2 de från Hjälpskorniteu för Sibirska krigsfångar var det min uppriktiga mening att till det goda ändamålet insamla medel då jag själv genom mitt inträde i Svenska Rådha Hovst ingår i en sådan institution som är intresserad i samma slags välgörenhet som nämnda föreningar. Att jag kom att förbringa dessa pennningar berodde nog på att jag ej under nära år är jag innehafvare listorna ~~ej~~ blivit påmind att redovisa då jag med anl. av detta sag att det ej var så brädt utan att jag vid tillägelse om redovisning skulle kunna skaffa medel till det samma. Åklagarens yrkande om att jag skulle bli dömd för bedrägeri för dessa listor vill jag på det bestämdaste bestrida då jag på fullt laglig väg erhållit dem i respektive föreningar Kontor. De fyra listor jag erhållit genom att

rekvirera dem i ett fingrut namn
är ju verkligen bedrägeri men annan
jag den sanna målsägaren där i Penstra
Hjälpkommittén för Krigsfångar och ej de
personer som i dessa listor tecknat bi-
drag då det även varit min mening
att redovisa även för dessa listor och utbjöd
jag mig i kriminalpolisen att göra
detta men vägrades det mig.

Ang. åklagarens yrkande om straff för jag
bärut Röda Korsets uniform vill jag
även på det högsta bestrida detta då jag
eller någon annan som lister samma
kurs som jag i sjukvård, då vi utöva
märkena till uniformen ej fånga nå-
gon till sägelse om att vi ej fånga bruka
densamma när som helst.

Att jag ej velat leva av bedrägerier
visar bäst de många olika sysselsät-
ningar jag haft då jag tillgripit vad
arbete som helst för att slippa gå sys-
tols. Även bedr jag att jag fram-
träffa att jag på 18 år endast en gång
blivit dömd straff näml. 1918 2 mån
straffarbete, samt att jag ej misstänkts mig
under den tid jag varit vid Röda
Korset visar medf. bebygg.

För sikt anhåller jag att om möjligt
straffet måtte bli enbart fängelse.

Hockholm 7 Mars 1921.

Carl Johan Liseberg